Р Е Ш Е Н И Е
№ 3382

гр. София, 21.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 25.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Драганова
ЧЛЕНОВЕ: Мария Николова
Весела Андонова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2034** по описа за **2014** година докладвано от съдия Росица Драганова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Д. Т. М., срещу решение № 218 от 13.01.2013 г., постановено от Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 8 състав по нахд № 13993/2013 г. С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 19699/02.07.2013 г., издадено от началник АНД в отдел „Пътна полиция" (ОПП) – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на касатора на основание чл. 183, ал. 5, т. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба" в размер на 100 (сто) лева за нарушение на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на съдебното решение, предмет на касационна проверка, поради нарушение на закона – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Изложените съображения сочат за неправилно тълкуване и прилагане на закона от въззивната инстанция, което прави съдебния акт незаконосъобразен. Предвид изложеното, касаторът моли за отмяна на решението на СРС и постановяването на решение по същество, с което да бъде отменено изцяло спорното НП.

Ответникът по касационната жалба началник АНД в отдел „Пътна полиция” – СДВР, редовно призован, не се представлява в съдебно заседание пред настоящата инстанция и не взема становище по касационната жалба.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, X касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 19699/02.07.2013 г. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 от ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 04.06.2013 г. около 17:45 часа, в [населено място], Д. Т. е управлявал лек автомобил „Рено” модел „М. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , движейки се по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. На кръстовището с [улица]имало пешеходна пътека, обозначена с маркировка М-8.1 и поставена табела „Д 17“. На пешеходната пътека имало стъпила пешеходка, пресичаща от дясно на ляво. М. преминал през пешеходната пътека, като не пропуснал пресичащата пешеходка. За така констатираното нарушение на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП, св. З. съставил АУАН № 19699/13 г., въз основа на който е издадено процесното НП.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмени доказателства и гласни доказателствени средства.

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 от АПК за нови фактически установявания. Именно в тези рамки, в настоящия случай, съдът дължи произнасяне по предявените оплаквания.

Районният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Въз основа на така събраните доказателства, въззивният съд е направил извод, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в кръга на техните правомощия. Направил е извод за липса на допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на АУАН и НП, тъй като извършеното нарушение на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП е достатъчно ясно описано в АУАН и НП.

Настоящият състав на касационната инстанция счита, че така направените изводи на въззивния съд са обосновани и правилни – констатираното нарушение е достатъчно ясно описано, както в АУАН, така и в НП, а нарушената норма е коректно посочена от наказващия орган.

Правилно началник АНД при Отдел „Пътна полиция” - СДВР е посочил, че М. е нарушил разпоредбата на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП. Според посочената норма, при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. Наложеното наказание напълно съответства на посочената в НП санкционна разпоредба – чл. 183, ал. 5, т. 2 от ЗДвП, съгласно която водач който не осигури предимство, когато минава през пешеходна пътека се наказва с глоба в размер на 100 лв.

Безспорно е установено от доказателствата по делото, че М. е отнел предимство на пешеходка, като не я е пропуснал да премине. Обстоятелството дали освен пешеходката е имало и пешеходец след нея на пешеходната пътека, както е посочил актосъставителят при разпита си в съдебно заседание, не е съществено, тъй като за осъществяване на нарушението по чл. 119, ал. 1 от ЗДвП е достатъчно да не пропусне един пешеходец стъпил или пресичащ пешеходната пътека. С оглед на това, неоснователни се явяват и доводите на касатора за несъответствие на описанието на нарушението в АУАН и НП, тъй като и в двата акта е посочено, че М. при наличие на пешеходна пътека не е пропуснал пресичащи по нея пешеходци. Настоящият състав споделя изводите на СРС, че дали пешеходецът е стъпил или пресичащ пешеходната пътека е ирелевантно с оглед ангажиране отговорността на водача за това нарушение.

Неоснователни са и направените възражения, относно неспазване на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, тъй като АУАН е съставен само в присъствието на един свидетел, без да бъде издирен другия свидетел – пресичащата пешеходка. Такова изискване в закона няма – достатъчно за валидността на АУАН е съставянето му в присъствието и на само един свидетел.-очевидец, в този смисъл е текстът на чл. 43, ал. 1 от ЗАНН.

По изложените съображения, Административен съд София - град, X касационен състав намира, че постановеното от районния съд съдебно решение, с което е потвърдено НП № 19699/02.07.2013 г. е законосъобразно и правилно и като такова следва да бъде оставено в сила.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София - град, X касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 218 от 13.01.2013 г., постановено по НАХД № 13993/2013 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 8 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.